

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSON

IMPERIUMIN PERILLISET

TÄHTIIN TEMMATUT

SUOMENTANUT JUKKA NYMAN

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

norden

Pohjoismaiden ministerineuvosto

Tämä kirja on saanut käännöstukea Kulturkontak Nordista
(Nordisk Ministerråd) / Kulturrådista (Sverige).

Ruotsinkielinen alkuteos *Imperiets arvingar: Bortförda*

© Karl Johansson & Oskar Källner 2020 by agreement with Grand Agency

Julkaisija Rabén & Sjögren, Tukholma 2020

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Suomennos Jukka Nyman

ISBN 978-951-1-35658-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

BROCK

”Tuli viesti.”

Arisan ääni leijuu Hiljaisuuden komentosillalla. Taustalla vain moottorit värähtelevät vaimeasti.

Brock vääntelelee suurta sisiliskonruumistaan kapteenintuolissa välittämättä välkkyvistä hologramminäytöistä, jotka ovat täynnä grafiikkaa ja statusinformaatiota. Hän vilkaisee kattoon kätkeytyjä kovaäänisiä, joista Arisan ääni kaikuu.

”Keneltä se on?”

”Parishvilta.”

Brock ponkaisee ylös tuolista ja laskeutuu raskaasti aluksen metallilattialle.

”Parishvilta? Oletko varma?”

”Viesti on kryptattu hänen uniikilla allekirjoituksellaan. On häviävän pieni mahdollisuus, että se olisi väärännös.”

Parishvi. Mitä hän voi tahtoa niin pitkän ajan jälkeen? Brock laskee kätensä kapteenintuolille ja raapii hitaasti metallia kynsillään. Monen vuoden ajan Parishvi oli se, joka istui tässä. Hän jakoi käskyjä ja ohjasi Hiljaisuutta tehtävästä toiseen. Aina siihen viimeiseen asti. Siihen joka meni niin hirvittävällä tavalla pieleen.

Brock tuntee värähdyksen koko ruumiissaan. Hän ei ole pitkään aikaan ajatellut Parishvia eikä ole valmis ottamaan vastaan kaikkia niitä tunteita, joita ajatus herättää.

”Pistä viesti kuulumaan”, hän sanoo.

”Dekrytaus on käynnissä”, sanoo Arisa. ”Se on pian valmis. Vähän kärsivällisyyttä vain.”

Brock huokaisee ja rummuttaa hännällään lattiaa. Hän tietää, että terävistä piikeistä jää naarmuja, mutta siitä hän ei juuri nyt jaksa välittää.

Sillalle johtavat pariovet lennähtävät auki paukahtaen ja Syndra ryntää sisään. Posket helottavat sinisissä kasvoissa ja punainen tukka sojottaa pystyssä kuin tulenliekki.

”Viesti! Onko se totta? Parishvilta?”

”Niin.”

”Että nyt sitten sopii antaa kuulua itsestään!” Syndra iskee metallikätensä seinään niin että helähtää. ”Minä kun niin odotin, että hänestä kuuluisi jotakin kun hän katosi. Yksi ainoa sana olisi riittänyt, sitten olisin tiennyt hänen olevan elossa jossakin.”

”Minä sain viestin, kaksi vuotta myöhemmin”, sanoo Brock.

”Niin, tiedän kyllä! Ja se suututtaa minua aina vain enemmän!”

”Olinhan minä hänen kakkosupseerinsa.”

”Ja minä olin hänen...”

Syndra vaikenee, nostaa toisen, lihaa ja verta olevan kätensä ohimolleen ja hieroo sitä.

”Anteeksi”, hän sanoo. ”Tuntuu vain niin... Kuinka hän uskaltaa ottaa yhteyttä nyt! Missä hän on ollut kaikki nämä vuodet?”

Brock pyyhkäisee kynnellä leuanalustaan ja hieroo pieniä, pehmeitä kyhmyjä.

”Hän kirjoitti vain löytäneensä jonkun melko primitiivisen planeetan ja asettuneensa sinne. Oli kuulemma tavannut jonkun uroksen ja perustanut perheen.”

Brock naurahtaa. Ajatus Parishvista kurttuinen, sininen vauva sylissään tuntuu täysin absurdilta.

”Dekrytaus on valmis”, Arisa sanoo kovaäänisessä. ”Pannaanko soimaan?”

”Kyllä!” puuskahtavat Brock ja Syndra yhtäaikaa.

Brock vilkaisee Syndraa moittivasti. Hän tässä sentään kapteeni on. Syndra vain kohauttaa olkapäitään.

”Videota ei ole”, sanoo Arisa. ”Pistän äänen kuulumaan nyt.”

Parishvin ääni kaikuu sillalla.

”Brock! Tarvitsen apua. Kraot ovat täällä! Olen huomannut ainakin yhden heidän laivoistaan. Voi olla useampiakin. En ole vielä saanut selville, miksi he ovat täällä tai kuinka he löysivät tänne. Jonkun on täytynyt ostaa heiltä palveluksia, ja mitä heidän työnantajansa suunnittelee, se ei voi olla mitään hyvää tälle planeetalle. Osa valvontasensoreistani katosi eilen. Luulen että he ovat vieleet ne. Se merkitsee, että he tietävät minun asuvan täällä. Minun täytyy suojella perhettäni, lapsiani.” Hän vaikenee hetkeksi. ”Kiltti Brock, tule niin pian kuin voit. Ja kuule, jos Syndra on edelleen Hiljaisuudella, tai jos pidätte yhteyttä, sano hänelle sellaisia terveisiä, että olen pahoillani. Että toivon hänen voivan antaa minulle anteeksi.”

Kuuluu naksahdus ja viesti loppuu.

Sydän hakkaa rajusti rintakehässä ja Brock tajuaa piiskaavansa hännällään lattiaa. Parishvi tarvitsee häntä. Nyt!

Syndra on ottanut tukea seinästä, hän hengittää kiihkaasti ja vilkuilee Brockia.

”Meidän täytyy auttaa häntä.”

Brock laskee kätensä Syndran olalle ja katsoo häntä suoraan silmiin.

”Ilman muuta.”

Syndra rentoutuu silmin nähden ja hänen ilmeensä pehmenee hiukan.

”Saisinko hetkeksi huomionne”, Arisa pyytää. ”Viestin mukana ovat planeetan koordinaatit. Mutta jotakin

outoa tässä on. Planeetan aurinkokunta sijaitsee hyvän matkaa Orionin ulkopuolella alueella, jonka imperiumi kartoitti yli neljäsataa vuotta sitten.”

”Mitä outoa siinä on?” kysyy Brock.

”Planeettaa ei ole kartalla.”

Brock hätkähtää.

”Sehän on mahdotonta! Siinä täytyy olla jokin virhe.”

”Imperiumi ei tehnyt sen sortin virheitä. Silti planeettaa ei ole kartalla.”

Syndra painaa nyrkit kupeilleen.

”Mitä väliä! Meidän on mentävä sinne joka tapauksessa. Minulla on pari valittua sanaa sanottavana Parishville, sitten kun olemme pelastaneet hänet.”

”Voin kuvitella”, sanoo Brock ja hörähtää. ”Onneksi meillä ei ole mitään muita tehtäviä juuri nyt. Arisa, ota kurssi sitä planeettaa kohti.” Hän vilkaisee kattoa. ”Mikä sen nimi muuten on?”

”Asukkaat käyttävät siitä nimitystä Maa.”

”Maa?” sanoo Syndra. ”Niin kuin maa, tai multa?”

”Aivan oikein.”

”Ja he ovat... maalaisia?”

”Oikein.”

”Siis sellaisia jotka asuvat maassa?” Syndra alkaa nauraa. ”Kyllähän sen piti olla primitiivinen planeetta, mutta että antavat sille nimen sen mullan mukaan jonka päällä kävelevät, sehän on aivan omituista!”

Brock katsahtaa häntä mutta ei sano mitään. Jos hän koko ajan yrittäisi pitää Syndraa järjestyksessä, ei hän muuta ehtisi tekemäänkään.

”Hyperavaruuskoordinaatit asetettu”, Arisa ilmoittaa.
”Sinne on pitkä matka.”

”Sitten on parasta lähteä heti”, sanoo Brock. ”Parishvi odottaa meitä.”

”Käskystä, kippari.”

Avaruus räjähtää leimuavan valoisaksi kun Hiljaisuus jättää tavallisen universumin ja heittäytyy hyperavaruuteen, kohti planeettaa, jonka nimi on Maa.

ELIAS

”Okei, onko nyt selvää mitä sun pitää tehdä?” kysyy Alice ja tuijottaa poikaa silmiin.

Eliaksen polvia heikottaa. Hän nojaa koulun tiiliseinään ja yrittää rentoutua. Hänellä ei todellakaan ole mitään halua tehdä tätä. Varmaan häntä jo kaivataan Sunnerstan koululla, luulevat kai että hän lintsa. Niin kuin hän tietysti tavallaan tekeekin.

”Miks just mun pitää kiivetä ikkunasta. Etkö sä voi tehdä sitä itte?”

”Pystytkö sä sitten pidätteleen Janetia?”

Elias tietää, ettei se häneltä onnistu. Hän ei ole yhtä sukkela suustaan kuin isosiskonsa. Kun hän valehtelee, kaikki huomaavat sen heti. On kuin hän olisi aivan läpinäkyvä. Sen sijaan Alice voi valehdella kenelle vain päin naamaa ja saa sen näyttämään helpolta.

”Musta tää ei ole erityisen hyvä idea.”

Alice tuhahtaa.

”Tää on loistava idea! Mikä vois mennä pieleen?”

Tyyliin kaikki. Että se Janet tulee takaisin ja huomaa hänet. Että nainen tajuaa, ettei Elias edes käy tätä koulu. Että Janet pakottaa hänet soittamaan isälle. Isä tulisi vihaiseksi. Valtavan vihaiseksi.

Mutta Elias ei sano mitään. Alicen kanssa ei mikään järkeily toimi silloin kun hän on päättänyt jotakin. Sen sijaan Elias yrittää selkiyttää ajatuksiaan. Keskittyä. Se ei tahdo onnistua, jokin muu kalvaa häntä sisältä päin.

”Äiti ei ollu aamulla kotona”, hän sanoo.

Alice katsoo häntä oudosti.

”Mitä se tähän kuuluu?”

”Tuliko se yöllä kotiin ollenkaan?”

”En mä tiedä.”

”Oon lähettänyt tekstareita ja yrittänyt soittaa, mutta se ei vastaa.”

Alice vaikenee ja kääntää katseensa sivuun. Eliaksesta tuntuu, että hänkin on yrittänyt saada yhteyden äitiin.

”Mitä sä luulet, missä se on?” Elias kysyy.

Alice ähkäisee.

”Hei, onko siitä pakko puhua just nyt? Kai se halus olla vähän aikaa yksin, sen riidan jälkeen. Se on varmaan tullu kotiin kun me päästään koulusta.”

”Mutta ajattele jos ei olekaan.”

”Sitten se tulee kotiin illalla.”

Elias nielaisee, puristaa kädet nyrkkiin ja sulkee silmät.

Sisäisin silmin hän näkee äidin ja isän seisomassa kadulla ja huutamassa toisilleen. Isän raivoamassa suurena ja vihaisena. Äidin silmät palavina ja ääni viiltävänä kuin veitsi.

Ja heidän kun piti viettää viihtyisä koti-ilta.

Elias vetää syvään henkeä. Sitten joku nykäisee häntä leikkisästi korvannipukasta. Hän avaa silmät ja kohtaa isonsiskonsa katseen.

”Kuule, broidi”, sisko sanoo. ”Mä tarvin sua nyt. Ilman sun apua mä reppaan matikankokeen. Tajuatko? Ihan totaalisesti.”

Elias asettuu seisomaan vakaasti molemmille jaloille.

”Okei. Mä teen sen.”

Alicen kasvoille leviää loistava hymy.

”Hyvä. Sitten mentiin!”

Elias hiipii koulurakennuksen ympäri. Hän on menossa ikkunalle numero seitsemän. Sen on Alice huolellisesti tarkistanut. Janet on jättänyt ikkunan auki. Alicen mukaan opettajat tekevät niin yhtä mittaa lämpimällä säällä. Rakennuksen ilmastointi ei ole parhaasta päästä.

Elias kumartuu ja astelee nopeasti ikkunoiden alta. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi. Seitsemännen ikkunan alla hän painautuu tiiliseinää vasten ja odottaa. Hän kuulee kuinka joku yskäisee sisällä. Kuulostaa naiselta,

mutta varma hän ei ole. Lyijykynää vedetään paperilla. Krits, krats, krits... Elias hikoilee. Eikö Alice jo pian tule?

Juuri silloin oveen koputetaan. Koputus on kova ja nopea.

Elias kuulee kuinka joku nousee ylös, avaa oven, ja sitten kuuluu vanhemman naisen ääni.

”Hei Alice. Mikä hätänä?”

”Mä tulin Patrickin takia! Toiset jätkät kiskoi sen vesiaan seiskan käytävässä. Meinasivat työntää sen pyttyyn. Välkkeävalvoja ei näy! Sun täytyy tulla auttaan.”

Janetilta pääsee pitkä huokaus.

”Minä tulen.”

Ovi lyödään kiinni.

Seuraavassa hetkessä Elias tarttuu lujasti ikkunalautaan, ponnistaa ylös ja kiskoo itsensä sisään. Konttori on pieni kuin komero, sinne mahtuu juuri ja juuri kirjoituspöytä, vierailutuoli ja kaksi kirjahyllyä.

Missä hän oikein voi säilyttää matikankokeita? Se on ainoa kysymys, johon Alice vastasi vähän epämääräisesti. Joku mappi tai kansio, jossa lukee ”Kokeet vk 6”. Helppommin sanottu kuin tehty. Hyllyt ovat täynnä kansioita ja mappeja ja kirjoja ja papereita, mutta etsimäänsä Elias ei näe. Hän kuljettaa järjestelmällisesti sormeaan pitkin kansioiden selkäetikettejä. Ei täällä. Hän katselee papereita kirjoituspöydällä. Varovasti, eihän hän halua opettajan aavistavan mitään takaisin tultuaan.

Sitten Elias näkee kirjoituspöydän alla metallikaapin. Hän kiskaisee kahvasta. Lukossa. Nopeasti hän tutkii kirjoituspöydän laatikot ja löytää ylimmän perältä pienen teräsavaimen, joka voisi sopia.

Ennen kuin katumus ehtii iskeä, hän työntää avaimen lukkoon ja vääntää. Kuuluu naksahdus. Kaapin ovi liukuu auki. Ja siinä ne ovat. Kokeet. Komeissa pinoissa ja värikoodatuissa mapeissa. Ylimmällä hyllyllä säilytetään ympäristötiedon kokeita, seuraavalla fysiikankokeita, ja alimmalla ovat matikankokeet. Elias selaa pinoja. Vk 8, vk 7 ja vk 6.

Silloin oven ulkopuolelta kuuluu puhetta. Vähän liian äänekestä.

”Onpa kumma. En mä tajua mihin ne on joutuneet. Mutta kiitos kuitenkin kun tulit katsoon.”

Janet mutisee jotakin, kahva painuu alas ja ovi avautuu. Paniikissa Elias nostaa katseensa ja kohtaa Alicen silmät. Janet on selin Eliakseen. Mutta millä sekunnilla tahansa hän kääntyy. Ja silloin Elias on kusessa. Hän on silloin soitto-kotiin-vanhemmille-kusessa, keskustelu-rehtorin-kanssa-kusessa, ehkä jopa kutsutaan-poliisi-kusessa. Vaikka siitä Elias ei ole varma, soitetaanko paikalle poliisi vain siksi, että joku on pöllinyt matikankokeen.

Alice reagoi välittömästi, ähkäisee kivusta ja pitelee vatsaansa.

”Mikä sinun tuli?” kysyy Janet.

”Kyllä tää tästä menee, tuntuu vaan...”

Alice vaipuu valittaen mykkyrään lattialle. Janet kumartuu hänen puoleensa.

”Tarvitsetko apua?”

Salamannopeasti Elias sieppaa päällimmäisen kokeen vk 6 -mapista, tunkee A4-arkit housuntaskuun ja sulkee kaapin.

”Mahaa viiltää!” hän kuulee Alicen huohottavan kuin kaikki helvetin tuskat olisivat hänen kimpussaan.

Janet voi kääntyä milloin tahansa. Elias ei uskalla luki-ta kaappia ja laittaa avainta takaisin. Hän nousee pystyyn ja hyppää notkeasti ikkunalaudalta nurmikolle.

Tyhmä se avainjuttu. Mutta pakkohan hänen oli häipyä. Toivottavasti Janet luulee itse unohtaneensa avaimen lukkoon.

Ikkunan läpi hän kuulee, että Alice on lakannut ulvomasta.

”Anteeks”, tyttö sanoo ja hengähtää. ”Meni ohi jo. Varmaan joku kramppi tai jotakin.”

”Olisiko parasta jos soittaisin terveydenhoitajalle?” kysyy Janet.

Hetkessä Alicen ääni vahvistuu.

”Ei, hyvin mä voin. Väsyttää vaan vähän. Jos mä skipaan viimeisen tunnin ja meen kotiin.”

”Niin, tee se.”